

Борилъ кипна. Сви юмуци. Челото му се зачерви.
— Каква е тази дързост? Къде се намирашъ?

— Въ дома на баща си.

Той побледнѣ. Дързостъта и надменностъта на девойката минаваха вече всѣка граница. Само можа да изсѣска, посочвайки съ сгърчена рѣка вратата:

— Вънъ!

Мария изпита сѣщото чувство, както при срещата си съ глигана. Когато разяреното животно внезапно се извърна къмъ нея и се нахвърли. И настрѣхна готова за борба.

— Азъ? Защо... Върви си ти отъ дома ми, ако не ти харесва. Какво диришъ тукъ?

Изведнѣжъ тя отекочи. Нѣщо пролетѣ край нея и разби жълтото стѣкло на прозореца въ хиляди парченца. Отекна остъръ, звѣяливъ трѣсъкъ. Борилъ бѣ сграбилъ първото нѣщо, което му падна подъ рѣка на работната маса и го бѣ запратилъ къмъ девойката. И отново извика съ губещъ се, дрезгавъ писъкъ:

— Вънъ! Още утре ще те пратя въ манастиръ! Разбирамъ азъ отде иде твоята смѣлостъ... Ала тукъ още царува Борилъ!

Не напраздно Мария бѣ наследила упоритостъта и безстрашието на баща си. Тя приближи до царя, погледна го въ очитѣ.

— Нѣма да мръдна отъ тукъ догдето не ми дадешъ моя изумрудъ!

Той я изгледа, настрѣхналъ като дива котка.

— Изумруда си ще получишъ само въ деня когато се омѣжишъ. Той ще бѣде твоята зестра! И нищо повече. Разбра ли? Ала изглежда, че и него нѣма никога да имашъ, понеже още утре ще те изпратя въ Овечкия манастиръ. Никой не те поиска до сега! Дори самъ те предложихъ на великия страторъ Радулъ и той още не е далъ отговора си!

Съ тия думи Борилъ поиска да я нарани право въ сърдцето. Ала не успѣ. Напротивъ, стана нѣщо много гудно. Мария внезапно трѣгна къмъ вратата, безъ да го